

Diumenge 2on durant l'any
Cicle C primera lectura

***PARAULES PER A UN TEMPS DE
DEFETA***

Els anys immediatament posteriors a l'exili de Babilònia van ser difícils pel poble d'Israel. A la afeixugosa tasca de reconstruir el país s'hi van afegir seriosos problemes de convivència. Un dels més significatius va ser el de les relacions amb els estrangers, que vivien en terra d'Israel. És molt possible que habitants de pobles estrangers veïns se'n anessin a viure en terres d'Israel. Per altra banda, la classe sacerdotal dirigent es trobava que tenia pocs recursos per exercir el poder. Sense rendes de les terres, sense els ingressos del culte del temple, sense exèrcit, es veié en la necessitat d'establir aliances amb els pobles estrangers veïns. Tot això explica la presència d'estrangers en terra d'Israel. El fet originà el doble moviment: segregacionista i universalista. Entre els segregacionistes hi havia els temorosos de que els estrangers ocupessin terres de cultiu, que havien de ser propietat únicament dels israelites. S'hi afegia també el problema de la puresa ritual: com podien retre culte a Jahvé uns estrangers impurs?

La teologia del llibre del Tercer Isaïes va fer costat al bàndol universalista, afavorint la integració dels estrangers i proclamant la total validesa de la seva adhesió a Jahvé i a la fe d'Israel. El llibre farà una interpretació oberta de les normes sobre el dejuni i el dissabte (Is 58), però sobretot mostrarà Jerusalem com el lloc on convergeixen les nacions de la terra i l'indret d'on en

surt la llum irradiant, que porta la salvació.

Això és el que fa el text de la primera lectura que llegim aquest diumenge (Is 62,1-5). Una exaltació de la ciutat de Jerusalem. Proponem dividir la lectura en dues parts. La primera la formarien els versets del 1 al 3. En ella s'hi llegeix: "Els pobles veuran el teu benestar, tots els reis contemplaran la teva glòria". Si tenim en compte el que ha representat històricament i teològicament la deportació i l'exili, no cal dir que s'ha produït un gir espectacular. Aquella Jerusalem humiliada i arrasada per l'enemic, menystinguda per la seva insignificança política s'ha convertit en una ciutat triomfant, plena de benestar i punt de referència indiscutible per a pobles i reis de tot arreu.

La part formada pels versets 4 i 5 es val d'una imatge ja present en altres textos de l'Antic Testament (Os 2): les noces de Jahvè amb el poble d'Israel i la comparació de l'adulteri amb la idolatria. S'han acabat les pràctiques idolàtriques. Entre Jahvè i Israel s'estableix un nou idil·li amorós imatge de la nova relació d'Israel amb el seu Déu.

En el text es parla quatre vegades de donar nom o anomenar (vv.3 i 4). Recordem que qui dóna nom estableix una relació de domini sobre l'anomenat. Israel no estarà ara sota el domini dels déus dels pobles estrangers, sinó que el seu senyor definitiu és Jahvè, el Déu d'Israel amb qui estableix no una relació de submissió sota un domini despòtic, sinó una relació d'entranyable estima amorosa.